

foreligger, vil jeg altsaa meget gerne have en Redegørelse for dem, da jeg ellers synes, det var rimeligt, om Rigsdagen undersøgte, hvorledes denne Bestemmelse er praktiseret. Jeg har den Erfaring, at den ikke har været heldigt praktiseret, men der kan være sket Forandring i de tre Aar, der er gaaet, siden jeg kendte noget til dette Forhold.

Endelig vil jeg gerne stille et Spørgsmaal med Hensyn til § 13, 1ste Stykke, da det ikke fremgaar af Bemærkningerne, om og i hvilken Udstrækning der er bevilget Tilskud til Etablering af Landbrugskolonier for tuberkuløse og navnlig til Opførelse af særlige Beboelseshuse for tuberkuløse. Jeg tror, det vil interessere i al Almindelighed at faa at vide, i hvilket Omfang den nuværende Regering, der kom til kort Tid efter Tuberkuloseovens Vedtagelse, har udnyttet denne meget humane og fornuftige Bestemmelse.

Hvis jeg faar et tilfredsstillende Svar paa disse forskellige Spørgsmaal, vil jeg med endnu større Glæde end ellers kunne anbefale dette Lovforslag til hurtig Vedtagelse i dette høje Ting.

Piper: Det Lovforslag, der her er til Behandling, indeholder ikke store Forandringer i den gældende Lov, som jo ogsaa har virket paa en heldbringende Maade i de Aar, den har eksisteret. De Forandringer, her foreslaas, er ligesom den Ændring, der er foretaget i Folketinget, efter mit Syn en Forbedring af Loven. Medens der i den oprindelige Lov var den Bestemmelse, at Patienter, der ikke var hjemmehørende i det Distrikt, indenfor hvilket Helbredelses-hjemmet virkede, ikke kunde indlægges, saa indførte den sidste Revision den Bestemmelse, at man skulde tage Patienterne, uanset at de hørte til et andet Omraade. Dette har naturligvis medført en forøget Bekostning for de Byer og de Kommuner, der har oprettet Tuberkulosehospitalet og altsaa bidraget deres til at udrydde Sygdommen, og det er ikke mere end rimeligt, at man nu lader de paagældende Patienters Hjemsted bære en Del af disse Byrder. Sygehusopholdene er her som i alle andre Tilfælde blevet betydeligt dyrere, end de oprindeligt var. Af samme Grund finder jeg det rimeligt, at man i alt Fald foreløbig bliver staaende ved de Takster og de Refusioner fra Statens Side, der blev ansat i 1919. Spørgsmaalet om andre Takster og andre Refusionsregler kan jo tages op naar som helst, selv om der ikke er nogen Revisionsbestemmelse i Lovforslaget. Under de nuværende Forhold er

det vanskeligt at skønne, hvorledes Udviklingen vil blive, og hvorledes hele Prisniveauet vil komme til at ligge i de kommende Aar. Jeg vil ligeledes udtale min Glæde over den Affattelse, § 7 har faaet, hvorefter man har gennemført det eneste fornuftige Syn: at det er det lægelige Hensyn, der er det afgørende, ikke det økonomiske. Hvor Patienterne i lige Grad trænger til Indlæggelse, er det rimeligt, at de, der er daarligt økonomisk stillet, bliver foretrukket, og det er jo det, man fra Folketingets Side har henstillet til Ministeren at gøre til Genstand for et Cirkulære til de paagældende Sygehuses Bestyrelse. — Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, til velvillig Behandling.

Veistrup: Forslag af den Karakter, der her er Tale om, behøver i og for sig ikke nogen lang Motivering eller Anbefaling. Det er ganske sikkert saaledes, at Forslag, som tilsigter at støtte syge eller gamle, i dette Tilfælde altsaa angaaende Statsstøtte til tuberkuløses Sygebehandling, paa Forhaand møder en vis Velvillie. Der er jo ingen, der vil nægte at deltage, for saa vidt det overhovedet er paakrævet, i Bestræbelserne for dels at lindre de Menneskers Kaar, som er hjem søgt af den uhyggelige Sygdom, man benævner Tuberkulose, dels i saa stor Udstrækning som muligt at hemme denne Sygdoms Udbredelse, og her som i andre Forhold er det jo saaledes, at de forebyggende Foranstaltninger altid er langt bedre end de helbredende.

Det er rigtigt, som det ærede Medlem, der talte for Socialdemokraterne, gjorde opmærksom paa, at i Folketinget drejede Diskussionen sig især om tre Spørgsmaal. Det første er Spørgsmaalet om Refusion de forskellige Kommuner og Amtskommuner imellem. Jeg synes, det er fuldkommen rimeligt, at der træffes en Ordning af dette Forhold. Det vilde være urimeligt, om Hjemstedskommunen og Forsørgelseskommunen ikke deltog i de Udgifter, som vilde følge af vedkommende Patients Ophold paa et Hospital, og derved paaførte en Kommune, som har etableret en saadan Anstalt og modtager Patienter paa den, Tab, saaledes at en Kommune derigennem kunde unddrage sig Byrder, den i Virkeligheden er forpligtet til at bære. Men jeg indrømmer, at der forekommer mig, ligesom det ærede Medlem, at være en stor Uklarhed til Stede i § 3, sidste Stykke. Dette nævner i samme Forbindelse Patienter, som „ikke er hjemmehørende eller for-